

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, sesja 1, Duch Święty jest Osobą

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 1, Duch Święty jest Osobą.

Witamy na naszym kursie o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. Módlmy się, zanim zrobimy cokolwiek innego. Ojcze, dziękuję Ci za Twoje słowo, za Twojego ducha, za Twojego Syna.

Naucz nas, modlimy się. Zachęć nas. Popraw nas, gdy tego potrzebujemy.

Prowadź nas swoją wieczną drogą, prosimy, przez Jezusa Chrystusa, pośrednika. Amen. Zjednoczenie z Chrystusem jest najbardziej cudowną i zagadkową doktryną, a aby ją zrozumieć, musimy przede wszystkim pomyśleć o Bogu, Duchu Świętym i jego posługach.

Tak więc zajmiemy się osobą Ducha Świętego, boskością Ducha Świętego, a następnie jego dziełami i jego główną posługą, która polega na zbawieniu, łączeniu ludzi z Chrystusem. Następnie przejdziemy do fundamentów zjednoczenia z Chrystusem, jeśli Pan pozwoli, w Starym Testamencie, Ewangeliach synoptycznych i Dziejach Apostolskich. To jest materiał, o którym rzadko się mówi.

Następnie jest zjednoczenie z Chrystusem w Ewangelii Jana, a następnie, oczywiście, korona, zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, praca z tekstami, językiem i literaturą oraz obrazami i tematami Pawła. Krótko mówiąc, zjednoczenie z Chrystusem i całą historią biblijną, a na koniec, jeśli Pan pozwoli, zjednoczenie z Chrystusem i systematyczną teologią. Ale żeby ruszyć dalej, gdybym miał zdefiniować zjednoczenie z Chrystusem, zrobiłbym to w sposób trynitarny.

Zbawienie jest zaplanowane przez Boga, dokonane przez Boga i zastosowane przez Boga. Zbawienie jest zaplanowane przed stworzeniem świata, Efezjan 1:4, 2 Tymoteusza 1:9, przez Trójcę, szczególnie przez Ojca, który wybiera dla siebie ludzi. Jednak ludzie, których wybiera, nie są zbawieni przed stworzeniem świata, ponieważ nie istnieli.

Zatem zbawienie nie jest tylko zaplanowane przez Boga, ale jest dokonywane przez Trójcę, szczególnie przez Syna, w pierwszym wieku. Wszystko od Jego wcielenia, drugiego przyjścia, które oczywiście wykracza daleko poza pierwszy wiek, jest zawarte w Jego dziele zbawczym, ale sercem i duszą zbawczego osiągnięcia Jezusa jest Jego śmierć i zmartwychwstanie. I rzeczywiście są to wydarzenia historyczne pierwszego wieku.

Zbawienie zostało zaplanowane przez Ojca w wieczności, a zbawienie zostało dokonane przez Syna w pierwszym wieku, ale mimo to, chociaż niektórzy z nas są starzy, nie żyliśmy w pierwszym wieku. Tak więc Bóg stosuje zbawienie, a to jest dzieło Trójcy, szczególnie tego Ducha Świętego, do ludu Bożego w historii podczas ich historii życia. To nazywa się zastosowaniem zbawienia.

Tak więc, zbawienie zaplanowane, wybór przed stworzeniem, szczególnie dzieło Ojca, zbawienie dokonane, śmierć i zmartwychwstanie Odkupiciela w pierwszym wieku, następnie zbawienie zastosowane, dzieło Trójcy, ale najbardziej szczególnie Duch Święty w odrodzeniu i powołaniu i początkowym uświęceniu i wierze i pokucie, usprawiedliwieniu, adopcji i wytrwałości. Wszystkie te rzeczy są zastosowaniem zbawienia i mam inny sposób, aby to ująć w skrócie, a mianowicie zjednoczenie z Chrystusem. Każda z tych doktryn, o których wspomniałem, dzieje się w zjednoczeniu z Chrystusem.

Innymi słowy, gdy Bóg łączy nas duchowo ze swoim Synem, zyskujemy wszystkie Jego zbawcze korzyści, w tym usprawiedliwienie, powołanie, pokutę, wiarę, adopcję, usprawiedliwienie itd., uświęcenie itd. Tak więc krótka definicja zjednoczenia z Chrystusem to potężne dzieło Boga, Ducha Świętego, w łączeniu ludu Bożego, wybranego przez Boga, odkupionego przez Syna, w rzeczywistym łączeniu tych ludzi z Chrystusem w zbawieniu, łączeniu ich z Nim i jednoczeniu ich. Duch jednoczy wierzących.

Zjednoczenie z Chrystusem następuje po wierze w Piśmie Świętym, przynajmniej w wąskim sensie. W szerokim sensie jest to szeroki baldachim, ponieważ wybranie było w nim, a częścią życia chrześcijańskiego, dynamo, jest to, że umarliśmy z nim, zostaliśmy z nim pochowani, zostaliśmy z nim wskrzeszeni i tak dalej, ale szczególnie Duch łączy nas z Jezusem i wszystkimi jego zbawczymi korzyściami. To jest zjednoczenie z Chrystusem.

Będąc zjednoczeni z Nim, żywym Chrystusem, zyskujemy zbawienie w całej jego technicolorze. Zanim zacznę mówić o Duchu Świętym, który jest głównym poruszycielem w zjednoczeniu z Chrystusem, chcę zrobić trochę bibliografii na wypadek, gdyby widzowie i studenci chcieli pójść dalej. Przez wiele, wiele lat standardem była dobra książka Lewisa Smeada, *All Things Made New*, z 1970 r.

Przyjął odkupieńczo-historyczne podejście i zajął się zaniedbaną doktryną. W tamtym czasie nie było nic na temat zjednoczenia z Chrystusem i pozostało to standardem przez wiele, wiele lat, ponieważ inne rzeczy nie zostały napisane. Nadal jest to solidna książka.

Lewis Smead's *All Things Made New* . William Evans napisał *Imputation and Impartation* , które zajmuje się znaczącą doktryną Jana Kalwina o zjednoczeniu z

Chrystusem i faktem, że została ona utracona, a następnie odzyskana tylko przez niektórych jego teologicznych spadkobierców. To dobre studium historyczne.

Nie traktuje bezpośrednio Pisma Świętego, ale jest to cenne studium historyczne Billa Evansa. *Imputation and Impartation. Union with Christ*, chociaż nie ma osobnego rozdziału w *Calvin's Institutes*, przenika całość.

Według jego własnej oceny, jednym z największych błogosławieństw bycia zbawionym jest bycie dzieckiem Boga i bycie adoptowanym. I wszystkie aspekty, ponownie, zastosowania zbawienia są w Chrystusie. Będąc z Nim połączeni, otrzymujemy wszystkie te korzyści zbawcze .

Hans Berger, holenderski pastor i uczyony, napisał *Being in Christ*, biblijne i systematyczne badanie z perspektywy reformowanej. W tej książce zajął się dwiema postaciami historycznymi, Johnem Owenem, purytaninem, który miał wspaniałą i ciepłą doktrynę zjednoczenia z Chrystusem, oraz Hermanem Bavinckiem, słynnym holenderskim uczonym, teologiem systematycznym. Zajął się dwoma autorami biblijnymi, Janem i Pawłem, bardzo stosownie, a następnie dwoma współczesnymi, Ingolfem Dalferthem i Oliverem O'Donovanem, słynnym etykiem.

Książka Roberta Lethama, *Union with Christ in Scripture, History, and Theology* , jest naprawdę dobra. Jest naprawdę dobra. Pozostawia nas z pragnieniem więcej, ponieważ jest naprawdę krótka, ale traktuje o zjednoczeniu z Chrystusem i stworzeniu.

Ponieważ Chrystus jest prawdziwym obrazem Boga, gdy Bóg stworzył Adama i Ewę, zostali oni stworzeni na Jego obraz, jeśli wolisz, obraz stworzenia w ich przypadku, oczywiście, ale według wzoru Chrystusa, prawdziwego obrazu Boga. Wcielenie jest ogromne, ponieważ bez Wcielenia nie moglibyśmy być zjednoczeni z Chrystusem. Wcielenie jest niezbędnym warunkiem wstępnym wraz z bezgrzesznym życiem Jezusa dla Jego zbawczej śmierci i triumfalnego zmartwychwstania. Lethem obejmuje również Pięćdziesiątnicę.

To jest wylanie Ducha Nowego Przymierza, które rzeczywiście czyni zjednoczenie z Chrystusem rzeczywistością dla wszystkich ludzi Boga. Zmartwychwstanie Chrystusa, które uwalnia wieczne życie i moc Boga, jest ponownie niezbędne w zjednoczeniu z Nim, ponieważ jesteśmy zjednoczeni z żywym Chrystusem, który został wskrzeszony z martwych. Książka Lethama obejmuje Biblię i historię, ale jest szczególnie dobra w obszarze teologii historycznej.

Zajmuje się również systematyką. Zajmuje się Biblią i systematyką, ale głównym obszarem zainteresowania jest teologia historyczna. J. Todd Billings napisał *Union with Christ, Reframing Theology and Ministry for the Church*.

Traktuje on Kalwina i systematykę, szczególnie zjednoczenie z Chrystusem, zepsucie i niezrozumiałość Boga. Jak zobaczymy, zwłaszcza w pismach Jana, jest to dobry temat do omówienia, ponieważ zadziwiające jest, że Jan naucza nie tylko tego, że osoby trynitarnie wzajemnie zamieszkują siebie nawzajem, ale że z łaski Bożej, w sposób stworzony, wierzący również wzajemnie zamieszkują Trójcę. To brzmi prawie bluźnierczo, ale to nauka Jana i oczywiście Jan komunikował się bardzo ostrożnie, przestrzegając rozróżnienia stwórcy-stworzenia i wiele więcej. Billings ma jednak rację.

Zjednoczenie z Chrystusem ma związek z systematyką, ale cała książka Billingsa, *Zjednoczenie z Chrystusem, Reframing Theology and Ministry for the Church*, ma dobry tytuł, ponieważ cała książka jest ukierunkowana na posługę, a to dobrze, ponieważ Zjednoczenie z Chrystusem jest praktyczną doktryną. Constantine Campbell, lub jak nazywają go jego przyjaciele, Con Campbell, napisał najwybitniejszą książkę o Pawle zatytułowaną *Paweł i zjednoczenie z Chrystusem, Studium egzegetyczne i teologiczne*. Przedstawia krótką historię studiów nad zjednoczeniem z Chrystusem i bardzo dobrze współpracuje z greką.

Campbell napisał książki o grece Nowego Testamentu. Dobrze radzi sobie z greckimi wyrażeniami dla Unii. Przeprowadza pierwszorzędą egzegezę tekstów i obrazów Pawłowych, a także teologii Pawłowej.

Więc to nadal najlepsza książka o Pawle i jest znakomita. W mojej własnej książce, o której wspomnę za chwilę, jestem od niego zależny. Mój zakres obejmuje całą Biblię, ale moja praca nad Pawłem jest w dużym stopniu inspirowana. Jestem zobowiązany Campbellowi.

Marcus Johnson z Moody Bible Institute, lub jakkolwiek się to dzisiaj nazywa, One with Christ, napisał ewangeliczną teologię zbawienia, która podkreśla zjednoczenie z Chrystusem i jego korzyści, ale słusznie mówi, że czasami podkreślamy korzyści i nie zauważamy faktu, że jest to zjednoczenie z żywym Chrystusem, a to robi całą różnicę i przynosi korzyści. Więc książka Marcusa Johnsona jest dobrze przyjęta.

Bardzo naukowe, szeroko zakrojone i wartościowe studium jest praca Granta MacAskilla, *Union with Christ in the New Testament*, 2013. Powiedziałem to już: jest to szeroko zakrojone historycznie, biblijnie i teologicznie, porównujące różne gałęzie Kościoła chrześcijańskiego, w tym prawosławie wschodnie. Mam na myśli, że żadna inna książka tego nie robi.

Tak więc zakres MacAskilla jest szeroki, jego praca jest naukowa i jest warta uwagi. W 2015 roku napisałem *Salvation Applied by the Spirit, Union with Christ* i, o ile wiem, jest to jedyna próba podsumowania unii, potraktowania jej, patrząc na całą Biblię. Jak zobaczymy, jest to doktryna Nowego Testamentu, a jednak jej fundamenty zostały położone przez Pana za pośrednictwem biblijnych pisarzy w Starym

Testamencie, Ewangeliach synoptycznych, a następnie Dziejach Apostolskich, a te fundamenty są ważne.

Więcej na ten temat w nadchodzącym wykładzie. Zanim przejdę do osoby Ducha Świętego, chcę tylko powiedzieć, że miałem przywilej napisania wielu książek na przestrzeni lat i żadna nie była bardziej cudowna i zdumiewająca niż książka o książce *Salvation Applied by the Spirit, Union with Christ*. Dlaczego jest cudowna? Byłem błogosławiony i przytłoczony tematem *Union with Christ*, ponieważ jest jednocześnie cudowna i zdumiewająca.

Dlaczego jest to wspaniałe? Marcus Johnson, którego książkę właśnie wymieniłem, odpowiada: „Podstawową, centralną i fundamentalną rzeczywistością zbawienia jest nasza jedność z Jezusem Chrystusem, dzięki której wszystkie korzyści Zbawiciela spływają na nas i poprzez którą jedność wszystkie te korzyści mają być zrozumiane. Najbardziej podstawową ze wszystkich prawd zbawczych jest jedność, którą Bóg Ojciec tworzy między wierzącym a swoim Synem, Jezusem Chrystusem, poprzez moc Ducha Świętego. Mówiąc wprost, Johnson napisał, bycie zbawionym oznacza bycie zjednoczonym ze Zbawicielem”.

To jest cudowna nauka, jak zobaczymy, jeśli Bóg pozwoli. Jest też zdumiewająca. Jeśli jest taka cudowna, to dlaczego jest też tak zdumiewająca? Westminster'ski profesor Nowego Testamentu, a potem teologii, przypuszczam, że emerytowany Richard Gaffin odpowiada, cytuję, z pewnością w pełnym wymiarze, że ta tajemnica jedności wykracza poza pojmowanie wierzącego.

Tutaj, tak samo jak w przypadku wszystkiego, co dotyczy zbawienia i ewangelii, jest znak rozpoznawczy wszelkiego prawdziwego teologicznego zrozumienia, ta wiedza o miłości Chrystusa, która przewyższa wiedzę, wiedza o tym, co jest poza wszelką ludzką wiedzą. Efezjan 3:18 i 19 porównują 1 Koryntian 2:9. Ponownie, odnosi się do niektórych z tych nauk, że dzięki łasce Bożej, przez wiarę, wierzący dzielą życie boskie. Och, nie stajemy się bogami ani częścią Boga.

Rozróżnienie stwórcy-stworzenia jest wieczne. Przynajmniej zaczęło działać, gdy tylko zostaliśmy stworzeni, i odtąd jest wieczne. Ale dzielimy się z Bogiem, nie tylko Jego miłością, ale i życiem.

Tak więc Jezus mógł się modlić w Jana 17: Ojczy, ja w Tobie, Ty we mnie, a oni w nas. Mówiąc o tych, którzy uwierzą w Niego dzięki słowu Jego uczniów. Tak czy inaczej, było to cudowne, ciepłe nauczanie, wielkie błogosławieństwo i oszałamiająco zdumiewające w tym samym czasie.

Ale aby właściwie mówić o zjednoczeniu, musimy mówić o osobie Ducha Świętego. Jest osobą, a nie siłą, i jest osobą boską, członkiem wiecznej Trójcy. Duch Święty jest osobą.

Pismo Święte przedstawia Ducha jako osobę, a nie bezosobową siłę. Oto kilka dowodów na to. Ma on cechy lub właściwości osobiste.

Wykonuje osobiste posługi. Robi rzeczy, które tylko ludzie mogą robić. I jest dotknięty jako osoba.

Kiedy Bóg zawiera przymierze ze swoim ludem, następuje dawanie i branie. Istnieje relacja, a Bóg odpowiada swojemu ludowi. Nie zaprzeczam boskości Boga, a nawet niezmienności, słusznie rozumianej jako jego charakter i plan itd., i obietnicom stabilności, ale musimy zbadać atrybuty Boga, jak również wszystko inne w ramach przymierza .

Bóg wchodzi w prawdziwą relację ze swoim ludem, a to wpływa na wszystko. Osoba Ducha Świętego, Duch, ma cechy osobiste. Elementami osobowości są inteligencja, wola i emocje.

Zdolność myślenia, wola, zdolność do woli i narzucania swojej woli światu oraz zdolność do odczuwania, do odczuwania emocji. Pismo przypisuje wszystkie trzy z nich Duchowi. Duch ma inteligencję, Ewangelia Mateusza, rozdział 10.

Będę często odwoływał się do Pisma Świętego, ponieważ to właśnie tam powinna opierać się teologia. Jezus ostrzega swoich uczniów i naśladowców, gdy was wydadzą; Mateusza 10:19, gdy was wydadzą, nie troszczcie się o to, jak macie mówić ani co macie mówić. To, co macie mówić, będzie wam dane w owym czasie.

Bo to nie ty mówisz, ale Duch twojego Ojca, piękne wyrażenie, mówiące przez ciebie. Mówi o czasach wielkich prześladowań, a jednak Bóg jest ze swoim ludem i umożliwia mu stanie po stronie Chrystusa. Konkretnie, Duch ma inteligencję.

On umożliwia ludowi Bożemu przemawianie w takich czasach, które przekraczają ich własne możliwości. Oczywiście inteligencja Ducha jest podkreślona w pożegnalnych przemówieniach Jezusa w Jana 14 do 16. Tak więc w 14:26 czytamy, bez wątplenia fragment, do którego będziemy wracać wielokrotnie w tych wykładach, 25 Jana 14, Jana 14:25, te rzeczy powiedziałem wam, będąc jeszcze z wami, ale Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem.

Duch ma inteligencję, naucza, pomaga uczniom pamiętać. Podobnie w Jana 16:13 Duch jest alter ego Jezusa. Jezus wraca do Ojca, Ojciec i Syn posyłają Ducha, a Duch podejmuje posługi, które Jezus wykonywał podczas swojej trzypółtletniej publicznej posługi.

Jan 16:12, Mam wam jeszcze wiele do powiedzenia, ale teraz znieść nie możecie. Gdy zaś przyjdzie Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę, bo nie będzie mówił sam od siebie, ale cokolwiek usłyszycie, będzie mówił i oznajmi wam rzeczy przyszłe. Duch prowadzi wierzących, szczególnie apostołów w tym kontekście.

Widzę te wersety jako swego rodzaju pre-autentykację Nowego Testamentu. Duch, mówi Jezus, kiedy Jezus pójdzie, Duch przyjdzie w nowy i potężny sposób. Poprowadzi uczniów do prawdy.

To dowód inteligencji . Istoty inteligentne prowadzą do prawdy, nie tylko bezosobowe siły. I wreszcie, w 1 Koryntian 2:11, robię dużo dowodzenia, ponieważ naprawdę chcę pokazać szerokość biblijnej nauki o osobowości Ducha.

Nauka o boskości Ducha nie jest tak rozproszona. Niemniej jednak jest więcej niż wystarczająca. 1 Koryntian 2, Paweł mówi o apostoelskim kazaniu jako o boskim objawieniu.

To, co mówią apostołowie, gdy mówią w imieniu Boga, w wersecie 10, Paweł mówi: Bóg objawił nam te rzeczy przez Ducha, bo Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga. Kto zna myśli człowieka, oprócz Ducha człowieka w nim? Tak samo i nikt nie rozumie myśli Boga, tylko Duch Boży.

Z pewnością Duch jest osobą. W istocie, ten werset sugeruje, że jest on osobą boską. Kto oprócz Boga zna myśli Boga?

Doktryna Trójcy mówi nam, że nie oddzielamy osób, ale je rozróżniamy. I tutaj Duch nie tylko umacnia apostoelskie kazanie, ale objawia Boga przez nie, ponieważ tylko On zna boskie myśli Boga. Duch objawia te myśli i słowa przez apostołów w ich posługach i proklamacjach.

Duch jest osobą. Posiada inteligencję. Ponadto posiada wolę.

On ma wolę. Widzimy to w 1 Koryntian 12:11. Istnieją dwie istotne tajemnice wiary chrześcijańskiej, które są niezbędne do zbawienia.

Doktryna Trójcy głosi, że Bóg jest trójcą w jednym. Doktryna dwóch natur osoby Chrystusa to sposób, w jaki Syn jest jednocześnie Bogiem i człowiekiem w jednej osobie. Trzecia tajemnica jest równie tajemnicza, równie objawiona w Piśmie Świętym, przynajmniej dla tego stronniczego kalwinisty, ale nie jest równie ważna.

Można być chrześcijaninem, nie będąc kalwinistą, ale tajemnicza jest dynamiczna współzależność między absolutną suwerennością Boga a prawdziwą odpowiedzialnością Kuby. Widzimy ją w darach duchowych w 1 Liście do Koryntian

12 i 14. Dwukrotnie wierzącym powiedziano, aby szukali darów duchowych, które odnoszą się do ludzkiej odpowiedzialności.

W 1 Koryntian 12:11 mamy jednak stronę suwerenności, a konkretnie, jak to jest właściwe, ponieważ Duch jest dawcą darów, mamy Ducha, który również udziela darów mocy. Po wspomnieniu wielu różnych darów duchowych, w wersecie 11, Paweł mówi o 1 Koryntian 12, że wszystkie te dary są udzielane przez jednego i tego samego Ducha, prawo, który rozdziela każdemu, wierzącemu, indywidualnie, jak chce. Czasownik mówi o woli i woli.

Duch ma wolę. To suwerenna wola, by rozdawać dary duchowe tak, jak chce. Tak więc Bóg jest suwerenny w rozdawaniu darów, a mimo to wierzącym nakazano ich szukać.

A może, gdy dojdiesz do wykładów na temat doktryny Kościoła, będziemy mogli to całkowicie uporządkować. Ale w międzyczasie nie lamentuj, że nie masz daru duchowego, jeśli Pan nie obdarzył cię w ten sposób. Jest czas, aby zdać sobie sprawę, że Bóg jest suwerenny.

Nie mam tego. Jednak druga strona, ludzka odpowiedzialność, myślę, jest szczególnie dla tych, którzy są leniwi i nie są zajęci Bogiem. Pan mówi, poczekaj chwilę.

Szukaj mnie. Staraj się odkryć, jakie są twoje zdolności i zajmij się moim królestwem. Duch jest osobą, nie tylko siłą.

Posiada inteligencję, jak ludzie. Posiada wolę, lub wolę, jak tylko ludzie. Posiada również emocje.

Efezjan 4:30. W Hebrajczyków 1, cytowanym przez psalmistę, jest powiedziane, że na początku, mówiąc o Chrystusie, umiłowałeś sprawiedliwość i znienawidziłeś niegodziwość. Bóg jest istotą emocjonalną.

Och, odróżniamy emocje Boga od naszych. A pewien pisarz, grając greckim słowem oznaczającym Boga, Theos, nazwał je emocjami. Rozumiem.

Musimy dokonać pewnych rozróżnień. Mianowicie, mamy pojęć nienawiść i miłość Boga itd., a także boską zazdrość i inne emocje. On objawia je nam w kategoriach ludzkich.

Jak inaczej mógłby to zrobić? Cała Biblia to słowo Boże w języku ludzkim. To nie jest mowa anioła mówiącego Boga. Nie moglibyśmy tego zrozumieć.

A jednak mówi prawdę. A emocje Boga nie są takie jak nasze. Nasze są skażone grzechem, ale jego są czyste i święte.

A mimo to ma emocje. Kocha, nienawidzi itd. A w Liście do Efezjan 430, piękny fragment.

To byłby Efezjan, nie Galatów. Czytamy: Nie zasmucajcie Ducha Świętego Bożego, którym zostaliście zapieczętowani na dzień odkupienia. To jest błędne tłumaczenie w ESV.

Mój były student, Dane Ortland, był szefem wydziału biblijnego, dopóki nie poszedł, aby objąć stanowisko pastora. Powiedziałem mu o tym. Powiedział, że to się zmieni.

Ojciec jest pieczętującym. Duch Święty jest pieczęcią. I jesteśmy zapieczętowani w jedności z Chrystusem, tak powinno być.

Nie zasmucajcie Ducha Świętego Bożego, którym zostaliście zapieczętowani na dzień odkupienia przez Boga Ojca. Powiedziano mi, że nowsze wydania ESV to poprawią. Tak czy inaczej, ten punkt pozostaje bez względu na wszystko.

Nie zasmucajcie Ducha Świętego Boga. W tym kontekście wierzący zasmucają. Ranią emocjonalnie Boga Ducha Świętego, w tym kontekście, szczególnie przez grzeszny gniew i grzeszną mowę.

Bóg jest boską i nieskończoną istotą, a mimo to odnosi się do swojego ludu przymierzem, a Bóg czuje. Bóg ma emocje. Czy widzę to jako zagrożenie dla jego stabilności? Nie.

Nie. A jednak wchodzi w prawdziwe relacje dawania i brania ze swoim ludem. Odpowiada na modlitwy.

Wstrzymuje się od osądu, przed którym ostrzegął, w świetle pokuty i tak dalej. I nie sugeruję, że możemy doskonale zrozumieć nieskończonego osobowego Boga, ale możemy zrozumieć częściowo, a z pewnością Jego słowo jest naszym przewodnikiem i przekazuje fakt, że Bóg ma emocje. A Duch, ponieważ jest osobą, również ma emocje.

Kultowa nauka, nauka niektórych liberalnych teologów, że Duch jest jedynie siłą Boga, jest błędna. O, trochę, rozumiem. Imiona Ojciec i Syn są cieplejsze niż imię Duch.

Niemniej jednak Biblia czasami używa męskich zaimków dla rzeczownika nijakiego Duch, aby odnosić się do Boga. Czy to dowodzi jego osobowości? W rzeczywistości nie. Ale role, które odgrywa i posługi, które wykonuje, pokazują, że Duch jest osobą.

To prawda, że Duch jest kojarzony z mocą Boga, ale to nie zaprzecza faktowi, że jest osobą. Jest potężną osobą. Duch Święty jest nie tylko osobą, ale także osobą boską, a my będziemy tam za chwilę.

Muszę to jeszcze dokończyć. Duch wykonuje osobiste posługi. Zajmuje miejsce Jezusa.

W Jana 14:16 Jezus mówi: Poślę wam innego pomocnika. To słowo paracletos , lub w angielskiej transkrypcji paraclete. To bardzo trudne.

Nie możemy tego przetłumaczyć konsekwentnie. Trzeba to zrobić w indywidualnych kontekstach. Więc 1 Jana 2:2 jest naszym obrońcą.

Jana 16 :8 do 11, jest prokuratorem. A tłumaczenia mówią pomocnik i tak dalej. Używają różnych słów, aby to wyrazić.

Oto sedno sprawy. On jest alter ego Jezusa. Jest kolejnym pomocnikiem, kolejnym parakletem, ponieważ zajmuje miejsce Jezusa.

Z pewnością tylko człowiek mógł to zrobić. On kontynuuje nauczanie Jezusa. Jana 15:26.

Duch kontynuuje nauczanie, które rozpoczął Jezus. To znaczy, że w planie Boga Ojciec i Syn mieli posłać Ducha, aby kontynuował posługi Jezusa. Jana 15:26.

Kiedy przyjdzie pomocnik, jest inny sposób, aby to zrobić. Pomocnik jest dobrym sposobem na przetłumaczenie tego. Kiedy przyjdzie pomocnik, którego Ja wam poślę od Ojca, Duch prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o mnie.

Nadal naucza, tym razem, o Jezusie, tak jak Jezus nauczał o sobie. On wystawia Jezusa. Jana 16:14.

Duch uwielbi mnie, bo weźmie to, co moje, i wam to oznajmi. Są to posługi, które wykonują tylko ludzie. Tylko osoba zajmuje miejsce Jezusa.

Tylko osoba kontynuuje swoje nauczanie i naucza o Jezusie. Tylko osoba wychwala Jezusa. Tylko osoba przekonuje grzeszników, przepraszam, o ich grzechu, a to jest Jan 16:8. Kiedy przyjdzie, to jest pomocnik, i przekona świat o grzechu, sprawiedliwości i sądzie.

Duch się modli, mówi Paweł w Rzymian 8:26. Modli się za nas słowami zbyt głębokimi, by je wypowiedzieć. Rzymian 8:16.

Rzymian 8:26, Przepraszam. Podobnie i Duch pomaga nam w naszej słabości, bo nie wiemy, o co się modlić, jak należy. Ale sam Duch wstawia się za nami w westchnieniach, których nie można wyrazić słowami.

Siły się nie modlą, ludzie się modlą. Duch modli się za nas. Zapewnia nas, Jan 8, 16.

Sam Duch świadczy z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi. On daje życie. On jest Duchem dającym życie, 2 Koryntian 3, 6. We wszystkich tych posługach widzimy tylko osobę, która może je wykonywać.

Duch je wykonuje. Dlatego Duch, Duch Święty, jest istotą osobową. Ponadto, jest dotknięty jako osoba.

Można go zbluźnić, Mk 3:29. Okłamać, Dzieje Apostolskie 5:3. Kłamiesz Duchowi Świętemu, mówi Paweł Ananiaszowi i Safirze. Ducha można testować, Dzieje Apostolskie 5:9, w sposób, w jaki Bóg nie powinien być testowany.

Duch jest testowany. Duchowi można się oprzeć, mówi Szczepan do żydowskiej publiczności, zanim go ukamienują. Zawsze opieracie się Duchowi Świętemu, tak jak wasi ojcowie czynili to prorokom.

Szczepan, Dzieje Apostolskie 7:51. Ducha można zasmucić, jak widzieliśmy w Liście do Efezjan 4, 30. Można Go ugasić, 1 List do Tesaloniczan 5:19.

A Duch może być obrażony, Hebrajczyków 10:29. W jednym z pięciu wielkich fragmentów ostrzegawczych w Hebrajczykach, ci, którzy są próbowani, wygląda na to, że Żydzi wyznają, żydowscy chrześcijanie próbowali powrócić do judaizmu, aby uniknąć prześladowań, muszą wiedzieć, że robienie tego jest duchowym samobójstwem. Jeśli ktoś to robi, nie pozostaje już ofiara za grzechy, Hebrajczyków 10:26, ale tylko sąd Boży.

Siedzenie przeciwko prawu Mojżesza jest ciężkie, Hebrajczyków 10:29. O ileż gorszą karę, twoim zdaniem, zasłuży ten, kto podeptał Syna Bożego, odrzucając Jego odkupienie i zbezczeszczył krew przymierza, to byłoby to, w którym Jezus jest wyłącznym pośrednikiem, przez którą został uświęcony, to znaczy ci, którzy wyznają Chrystusa, są oddzieleni, stając się częścią kościoła, i znieważyli ducha łaski. To są wszystkie grzechy, które popełnia się, jeśli ktoś gardzi ewangelią i nowym przymierzem i zaprzecza Chrystusowi, którego wcześniej wyznawał.

Duch jest obrażony. Tylko osoba może być bluźniona, okłamywana, testowana, stawiana opór, zasmucana, gaszona lub obraźliwa. Przytoczę te wersety jeszcze raz.

Duch może być bluźnierstwem, Marek 3:29. Jezus powiedział, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, wszystkie grzechy będą odpuszczone, synom ludzkim, i wszelkie

bluźnierstwa, które by wypowiedzieli, ale kto by bluźnił przeciwko Duchowi Świętemu, nigdy nie otrzyma odpuszczenia, ale winien jest grzechu wiecznego, wyjaśnia Marek, ponieważ mówili, że ma nieczystego ducha. Marek 3, przeczytałem od 28 do 30.

W Dziejach Apostolskich 5 Ananiasz i Safira zgodzili się skłamać. Ich własność była ich własnością. Nie ma tu żadnego komunizmu.

To dobrowolne oddanie posiadłości i ziemi apostołom na potrzeby służby. Więc ich grzechem nie jest to, że nie chcieli zatrzymać swoich rzeczy, swojej ziemi. Ich grzechem jest to, że skłamali.

Pewien człowiek imieniem Ananiasz i jego żona Safira sprzedali kawałek ziemi, Dzieje Apostolskie 5:2. I za wiedzą żony, zachował część dla siebie i przyniósł tylko część i złożył u stóp apostołów. Ale Piotr powiedział, Dzieje Apostolskie 5:3, Ananiaszu, dlaczego szatan napełnił twoje serce, abyś skłamał Duchowi Świętemu? Duch jest osobą, która może być dotknięta jako osoba. Nie możesz kłamać sile.

Kłamiesz ludziom, a tutaj oni kłamią Duchowi Świętemu. I aby zatrzymać dla siebie część dochodów z ziemi. Gdy pozostała niesprzedana, czyż nie pozostała twoją własnością? A po jej sprzedaży, czyż nie była do twojej dyspozycji? Dlaczego wymyśliłeś ten czyn w swoim sercu? Nie skłamałeś człowiekowi, ale Bogu.

Chciałbym zauważyć, przewidując następny zestaw notatek, że ten fragment nie tylko pokazuje, że Duch jest dotknięty jako osoba, można go okłamać, ale także zamienia jego imię na imię Boga. Okłamywanie Ducha to okłamywanie Boga. Kiedy Ananiasz usłyszał te słowa, upadł i oddał ostatnie tchnienie.

Niestety, Safira spotyka ten sam los co Bóg, jak to czasami czyni w swoim słowie, dając kilku grzesznikom to, na co my wszyscy zasługujemy, wiele razy. On wyróżnia ich jako przykłady swojej świętości i sprawiedliwości, aby ostrzec swój lud. Trzy godziny później Safira przychodzi, Dzieje Apostolskie 5:7, nie wiedząc, co się wydarzyło.

Powiedz mi, czy sprzedałaś ziemię za tyle i tyle, mówi Piotr, za tyle. Ona powiedziała, że tak, za tyle. Wtedy Piotr rzekł do niej: Jakże to jest, Dzieje Apostolskie 5:9, żeście się umówili, w liczbie mnogiej, aby wystawić na próbę Ducha Pańskiego? Oto nogi tych, którzy pochowali twego męża, są u drzwi.

To jest figura retoryczna, część za całość. Ich tootsies oznaczają całe ich ciała. Synecdoche to część za całość lub całość za część.

W tym przypadku ich stopy oznaczają cały lud, całą istotę, całe ich istoty, całe ich ciała. Oto stopy tych, którzy pochowali twego męża, są u drzwi i wyniosą cię. Natychmiast upadła do jego stóp i oddała ostatnie tchnienie.

Oto sedno sprawy, werset 11, i wielki strach ogarnął cały kościół i wszystkich, którzy usłyszeli o tych rzeczach. Bóg promuje świętą bojaźń przed swoim imieniem, dając maleńki przykład tego, na co zasługuje jego lud, gdy buntuje się przeciwko niemu. Naszym zdaniem Duch może zostać okłamany, a Duch może zostać wystawiony na próbę. Dlatego jest osobą.

I znowu, na końcu przemówienia Szczepana w Dziejach Apostolskich 7:51, obniża on ryk, wy, ludzie twardego karku, nieobrzezani w sercu i uszach, nieobrzezane uszy, wybaczone mi, zawsze sprzeciwicie się Duchowi Świętemu. Jak wasi ojcowie, tak i wy. Którego z proroków nie prześladowali wasi ojcowie? I pozabijali tych, którzy zapowiadali przyście sprawiedliwego, odnosząc się do Jezusa Chrystusa, którego teraz zdradziliście i zamordowaliście.

Duchowi można się oprzeć. Historia Izraela pokazuje to, a jej uosobieniem jest lud przymierza ukrzyżowujący swojego Mesjasza, Dzieje Apostolskie 7:51. Widzieliśmy już, że duch jest zasmucony w Liście do Efezjan 4:30, w samym kontekście pieczętowania przez Boga swojego ludu, ojca dającego ludowi Bożemu Duchu Świętemu jako pieczęć, jako gwarancję ich ostatecznego zbawienia.

Są zapieczętowani, Efezjan 4:30 na dzień odkupienia. Pojęcie pieczęci w Nowym Testamencie jest pojęciem trynitarnym. Ojciec jest pieczętującym, nie Duch Święty.

ESV jest błędne; było błędne w tym tłumaczeniu w Efezjan 4-30. Mam nadzieję, że poprawili to, jak obiecali. Pieczęcią jest Duch Święty.

On jest woskiem na kopercie, jeśli wolisz. Pieczętowanie odbywa się w nim, Efezjan 1:13 i 14, a w nim jesteście również zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, Duchem Świętym obietnicy. To znaczy, Ojciec pieczętuje zjednoczenie wierzących z Chrystusem i pieczętuje ich samym Duchem Świętym.

To funkcja trynitarna. Duch może być zasmucony, Efezjan 4:30. Może być ugaszony, 1 Tesaloniczan 5. Napotykamy pewne ostrzeżenia, gdy studiujemy osobowość ducha, szczególnie tę ideę bycia pod wpływem lub wpływem.

Módlcie się nieustannie. Radujcie się zawsze. Módlcie się nieustannie.

We wszystkim dziękujcie, bo taka jest wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was. Ducha nie gaście, proroctw nie lekceważcie, ale wszystko badajcie.

Trzymajcie się tego, co dobre. Powstrzymujcie się od wszelkiego zła. Nie gaście ducha, jak np. przez wylewanie dużych ilości wody lub polewanie ognia wężem strażackim.

Wierzący mogą ugasić ducha swoją niewiarą. Chodzi o to, że duch jest osobą. Można go ugasić.

I widzieliśmy już w Hebrajczyków 10, że wraz z Chrystusem i jego krzyżem, który może być znieważony, tak duch łaski może być znieważony, gdy wyznający Boga ludzie odwracają się od Chrystusa, zaprzeczając wyznaniu, które kiedyś złożyli. Ponadto duch nie jest bezosobową siłą, ale osobą, którą znamy. Jana 14:17 jest znaczący, ponieważ ogólnie rzecz biorąc, Jezus mówi o Ojcu i Synu w swoich pożegnalnych przemówieniach i w zasadzie przypisuje ducha działaniom i posługom po Pięćdziesiątnicy.

O, Ewangelia Jana wspomina o duchu dającym nowe życie w fragmencie o odrodzeniu w Jana 3 i wspomina w wielu miejscach o duchu aktywnym w życiu Jezusa w jego ziemskiej posłudze. Ale posługi ducha, z których radujemy się u Pawła, u Jana, są przepowiedziane, że nadejdą po wielkim wylaniu ducha w Pięćdziesiątnicę, o czym mówi sam koniec Jana 7. Tak więc Jan 14:17 mówi nam, jeśli mnie miłujecie, będziecie przestrzegać moich przykazań, Jan 14:15, a Ja będę prosił Ojca, a da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki, Ducha prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ go nie widzi ani nie zna.

Znasz go. Nie możesz znać siły, ale możesz znać osobę. Znasz go, bo mieszka z tobą i będzie w tobie.

Duch jest poznawalny, tak jak osoba. On mieszka, to język osoby mieszkającej z czymś, żyjącej z kimś innym. Będzie mieszkał z wierzącymi, a nawet w nich zamieszka, będzie w nich, a to jest tylko służba, w którą angażują się osoby, zamieszkujące.

Ponadto duch jest osobą, z którą obcujemy. Widzimy to w najsłynniejszym błogosławieństwie Pawłowym, które jest moim ulubionym, 2 Koryntian 13:13 lub 13:14 w ESV. Inne tłumaczenie umieszcza je w wersecie 13.

Wierzę, że 14 jest najczęstszym sposobem, w jaki Biblie to robią. Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i społeczność Ducha Świętego niech będą z wami wszystkimi. Oto Trójca.

Interesująca kolejność. Syn, Ojciec, Duch. Paweł modli się, aby wierzący mogli poznać łaskę Chrystusa, miłość Boga Ojca i społeczność Ducha Świętego.

Każdy z tych rzeczowników mówi o relacji, przyjaźni i miłości. Nie możesz mieć przyjaźni z siłą. Niech społeczność Ducha Świętego będzie z wami wszystkimi.

1 Jana 1, nasza społeczność jest z Ojcem i z Jego Synem Jezusem Chrystusem, a Paweł dodałby, i z Duchem Świętym. Duch jest osobą, z którą mamy społeczność.

Tak więc w naszym następnym wykładzie zobaczymy Ducha Świętego jako Boga, ale dla przypomnienia, Duch Święty nie jest bezosobową siłą.

Och, jest potężną osobą, i przyznajemy, że jego imię nie jest tak ciepłe i rodzinne jak Ojciec i Syn. Niemniej jednak Biblia przedstawia go jako osobę. Ma cechy osobiste, inteligencję, wolę i emocje.

Wykonuje posługi, które wykonują tylko ludzie, zajmując miejsce Jezusa, rozszerzając nauki Jezusa, wychwalając Jezusa, przekonując ludzi o ich grzechach, modląc się za nas, zapewniając nas w sobie i dając nam życie wieczne. Ma cechy osobiste, wykonuje posługi, które wykonują tylko ludzie i jest poruszony jako osoba, jak właśnie widzieliśmy. Jest bluźnierstwem, okłamywany, testowany, stawiany opór, smucony, gaszony i obrażany.

Krótko mówiąc, jak powiedział Jezus w Jana 14:17 , znasz Ducha. On jest osobą, ponieważ jest z tobą i będzie w tobie. I dzięki Bogu przez jego łaskę, cieszymy się nie tylko łaską Pana Jezusa Chrystusa i miłością Boga Ojca, ale my, jego lud, cieszymy się społecznością Ducha Świętego.

To jest z pewnością wspólnota osoby, a nawet więcej, to wspólnota osoby boskiej, trzeciej osoby Trójcy, która będzie tematem naszego następnego wykładu.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i Zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 1, Duch Święty jest Osobą.